

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 810/24
25.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво у Београду, Тиршова бр. 1-3, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из Београда, ул. Краља Милана бр. 27/3, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 42785/20 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 42785/20 од 22.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца Града Београда, којим је тражио да се обавезе тужена АА из ..., да тужиоцу исплати износ од 906.277,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.11.2020. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 36.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено поднео тужилац, побијајући је

у целости, из свих законом предвиђених разлога. Тражио је и определио трошкове другостепеног поступка.

Тужена је одговорила на жалбу тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 са изменама и допунама) Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12, на коју се жалбом тужиоца посебно указује, јер пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, које нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 20.02.1988. године између Града Београда – Градске управе – Секретаријата за привреду – Дирекција за пословни простор Града Београда као закуподавца и АА из ... као закупца, закључен је уговор о закупу пословног простора који се налази на општини Нови Београд, ул. ..., укупне површине од 72м2, за обрачун закупа 72м2, за обављање продавнице прехранбене робе. Дана 04.05.2010. године, решењем Градоначелника града Београда је отказан наведени уговор о закупу. Тужена је и после 2010. године користила предметни пословни простор, из кога се иселила 2014. године, тако што је затворила радњу у АПР-у, јер више није могла да послује. О томе није обавестила тужиоца, јер је уговор раскинут 2010. године. Када се иселила, ником није предала кључ, јер јој нико није тражио, а сада се нико не налази у том пословном простору. Покренула је 2007. године поступак за раскид уговор и наплатила је од Града Београда више наплаћену закупнину за период од подношења тужбе 2007. године у износу од 3.000.000,00 динара. Пресудом Трећег основног суда у Београду П.бр. 185/12 од 10.02.2016. године, правноснажне 24.04.2016. године и извршне дана 24.02.2017. године, обавезана је тужена да преда у посед наведени пословни простор тужиоцу Граду Београду. За пресуду Трећег основног суда у Београду од 10.02.2016. године је сазнала када је поднета тужба у овом поступку. Дана 29.05.2020. године од стране тужиоца је извршена контрола пословног простора, који се налази у ... у ул. ... и утврђено је да је пословни простор у ул. ..., локал ... затворен и да у њему АА, овде тужена, не обавља делатност већ дуже време. На улазним вратима је уписан назив закупца који га је користио, а из фотографија у прилогу се види да је простор испражњен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је позивајући се на одредбе чл. 154, 155, 158 став 1, 189 и 190 ЗОО, закључио да тужилац није доказао у смислу одредбе члана 231 Закона о парничном поступку, да је тужена у утуженом периоду користила пословни простор, који је био предмет уговора о закупу, те је нашао да је приговор пасивне легитимације истакнут од стране тужене основан и да на страни тужене нема противправног понашања које би довело до тога да је тужилац онемогућен да издаје у закуп своју непокретност. Такође, првостепени суд

налази да тужилац не може остваривати накнаду од туженог ни по правилима одредбе члана 219 ЗОО, обзиром да није доказао да је управо тужена у наведеном периоду користила предметни пословни простор и да је даље наставила да га користи без правног основа, па је обзиром на наведено, одбио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци.

По мишљењу Апелационог суда, правилна је одлука првостепеног суда којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати износ од 906.277,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.11.2020. године, али из других разлога.

Наиме, тужилац тужбом потражује новчани износ од 906.277,00 динара од тужене, на име материјалне штете у виду изгубљене добити за период од децембра 2017. године до августа 2019. године, а која му је причињена тиме што је тужена, као закупац, након отказа уговора о закупу 2010. године, наставила да користи пословни простор у ул. ..., и исти му после раскида није вратила, услед чега трпи штету некоришћењем истог. Тужилац сматра да је тужена пасивно легитимисана јер своју обавезу враћања кључева од истог чиме ни посед локала након раскида уговора о закупу није испунила и исте није предала тужиоцу. Тужена јесте доказала да је предмет закупа напустила 2014. године, али исто тако није спорила да своју обавезу враћања пословног простора није испунила на начин као што јој је и предат у посед, односно предајом кључева тужиоцу, као закуподавцу, због чега је тужилац и покренуо против тужене парнични поступак иселења пред Трећим основним судом у Београду П бр. 185/12, који окончан пресудом истог суда од 10.02.2016. године, извршне дана 24.02.2017. године. Дакле, тужена, по оцени овог суда, јесте пасивно легитимисана у овој правној ствари, обзиром да је учесник материјално – правног односа по основу уговора о закупу са тужиоцем, да је у посед предметног локала ступила извршавањем уговорне обавезе овде тужиоца као закуподавца предајом кључева и поседа, а да након раскида уговора о закупу своју обавезу враћања кључева од непокретности коју је користила по основу закупног односа није испунила на начин предвиђен уговором, чиме је приговор недостатка пасивне легитимације неоснован.

Међутим, правилно првостепени суд налази да тужбени захтев није основан. Према одредбама Закона о облигационим односима и прописаним начелима уговорног права све стране у облигационом односу су дужне да се придржавају начела савесности и поштења (члан 12 ЗОО), као и да је свако дужан да се уздржи од поступака којим се може другом проузроковати штета (члан 16 ЗОО). Такође, одредба члана 192 став 1 ЗОО прописује да оштећени који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду. Сходно наведеној одредби, понашање оштећеног које се узима у обзир приликом одмеравања накнаде штете, може се манифестовати управо у непредузимању мера да се дејство већ наступелих последица проузроковане штете ограничи, односно сасвим отклони.

У конкретном случају, тужилац тврди да трпи штету у виду изгубљене добити за период од децембра 2017. до августа 2019. године, који период се односи након доношења правноснажне и извршне пресуде Трећег основног суда у Београду, којом је овде тужилац исходовао иселење тужене и предају у посед предметног локала. Осим голе тврдње тужиоца да је тужена наставила да користи простор и након извршности

ове пресуде 2017. године, тужилац не доставља ниједан доказ на ову околност, већ прилаже само записник о извршној контроли који датира од маја 2020. године, а из којег произилази да тужена већ дужи временски период пре тога не користи простор и да је исти напуштен. Дакле, из наведеног се закључује да тужилац није покретао поступак исељења, па управо код чињенице да је тужилац 2017. године поседовао правноснажну и извршну исправу – пресуду Трећег основног суда у Београду о исељењу тужене и предаји му у посед, то несумњиво произилази да је тужилац имао могућност и дужност да исту пресуду изврши, чиме би отклонио штету (изгубљену добит), јер би у том случају ступио у посед и своју непокретност користио на начин чијим пропуштањем од тужене штету потражује. Тужилац није предузео радње, на које је имао законско право, којом би спречио настанак штете, односно исту отклонио, те није поступао у складу са начелом савесности и поштења приликом остварења права и обавеза, па по оцени овог суда, нема право на накнаду штете која потиче од властитих пропуста.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, применом члана 390 ЗПП.

Цењени су и други наводи тужиоца које је истицао у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису ни посебно образлагани сходно овлашћењу из одредбе члана 396 став 1 ЗПП.

Потврђена је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка на основу члана 401 тачка 2 ЗПП, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП и применом АТ важеће у време првостепеног пресуђења, а према успеху странака у поступку.

Како тужилац није успео у жалбеном поступку, то је одбијен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је применом члана 165 ЗПП донета одлука као у ставу другом изреке ове другостепене одлуке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић